

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . 8 korona. — Félévre . 4 korona.
Negyedévre . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:
BÁRVÁRTH GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.
Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

A magyar kereskedelem jövője.

Irta: **Dr. Dalnoki Béla**, a budapesti Kereskedelmi Testület jogtanácsosa.

Már több ízben utaltunk arra, hogy a kereskedői osztálynak jól felfogott saját érdeke követelően igényli azt, hogy minden kínálkozó alkalommal mindazok, akik erre, sajnos, még manapság is rászorultak, tényekre, adatokra és eseményekre való hivatkozással győzessenek meg ép a kereskedők részéről arról, hogy a kereskedelmi és ipari foglalkozások a polgári hivatások legfontosabbjainak sorába tartoznak, hogy továbbá még kellő méltánylásuk sem egyéb értéküknek kiérdemelt elismerésénél és hogy végre a kereskedelmi és ipari osztály közhasznu működés és jelentőség tekintetében az ország bármely foglalkozási ágainak képviselőivel egyenranguan versenyezhet.

Nagy hiba, hogy hazánk felső kereskedelmi iskolái aránylag tulsok egyént nevelnek a kereskedelmi bürokráciának.

Károsan befolyásolja végre a kereskedelmi és ipari osztály társadalmi

állásának emelését, szint úgy a kereskedelmi és ipari érdekeknek társulás utján való hathatós védelmét és előmozdítását a kereskedelmi és ipari egyesületi érdekképviselet tulságos széttagoltsága. Sokkal célirányosabb volna s egyöntetűbb, tehát hathatósabb érvényesülés éretnék el olyformán, ha újabb egyesületek alapítása mellőzetenék, sőt a már meglévők egy részének egymással való egyesülése vitetnék keresztül, és végre ha az egyesületnek egymáshoz, valamenynyinek pedig a kereskedelmi és iparkamarákhoz való benső kapcsolata fejlesztetnék,

A társadalom felfogásának a fönt jelzett irányban való megváltozása mellett sokkal könnyebben fogja a kormány iparfejlesztési politikáját megvalósíthatni. A törekvés erre kétségtelenül megvan a kereskedelmi kormányban a mit ez a tény is igazol, hogy a lefolyt esztendőben is 43 iparvállalatnak adta meg a kormány az 1899: XVIV. törvényekben biztosított kedvezményeket, míg 16 más esetben meghosszabította a korábban adottakat.

Napról-napra látjuk azt a törekvést is megerősödni, hogy a közhivatalok számára csakis hazai iparcikkek

szállíttassanak, ami nemcsak gazdasági, hanem erkölcsi szempontból is óriási fontossága.

Nem mulaszthatjuk el az állam iparpártolásának kérdésével össze függesben, utalni az állami üzemnek kérdésére is. Nézetünk szerint az államnak csakis oly iparágak művelését szabad üzemében megengedni, amely iparágak még egyáltalán nem honosodtak meg hazánkban vagy a melyeknek meghonosítása bár nagy szükség van rájuk, a magántökére nézve aránytalanul nagy költséggel és kockázattal járna. Más téren azonban az államnak nem szabad az amugy is sulyos viszonyokkal küzdő adóízető magánvállalatok versenytársává szegődni és abba kell hagynia minden oly iparüzést, amelyet más hazai vállalat megbízhatóan és sikerrel üz.

Ezzel kapcsolatosan hangsúlyozzuk, hogy a bérbeadott fegyházipar számos iparosunknak igen nagy megkárosításával jár s nézetünk szerint a kormány sokkal nagyobb szolgálatot tenne az országos érdekeknek, de a letartoztatási intézetekben munkálkodóknak is, ha őket lehetőleg közmunkákra alkalmazná, míg ipari munkát csak

Manöver.

— A „Délsomogy“ eredeti tárczája. —

Irta: **Zöldi Márton.**

Voják Józsefet felelmetesen okos embernek tartották. Kisvárosban mindig nagy respektusnak örvendenek azok, akik vagyont tudnak szerezni.

És méltán. A vagyonszerzés, akár milyen ideálisan vélekedjünk is, a szellemi kvalitásokon kívül szorgalmat, önmegtartóztatást és energiát feltételez. Voják József egyszerű pékmestertől küzdötte fel magát a félmillióssok rangosztályába. Csodálatos üzleti leleményessége volt. A házat telket, tanyát, a mit vásárolt, mintha áldás lebegte volna körül. Rohamosan emelkedett az értéke.

És folyton vásárolt. Egyszer nagyot

néztek az emberek. Ez akkor történt, mikor Voják József egy félig rombadölt várkastélyt vett meg, aztán nagy költséggel kitataroztatta.

— Ebbe belebukik mondották az emberek.

Ötvenezer forintot nyert rajta. Már mikor megvette tudta, hogy kinek fogja eladni.

Általában szeretet amatőröknek eladni egy-egy szép tanyát, gyümölcsöst, villát. Az amatőrök jobban fizetnek. Azok a poezisért is pénzt adnak.

Ezt Voják József nagyon jó tudta, ámbar benne nem volt egy poétikus vonás sem. Hüvös józan volt mindenben. Még a közügyek megítélésében is.

A mi a közügyeket illeti, érdeklődése csak platonikus volt. Ő maga sohasem vállalt semmi tisztséget. Az ilyesmi idő és pénz

pazarlással jár. Még a képviselő választásoknál is csak akkor adta le a szavazatát ha koesin jöttek érte és ha nagyon ráért.

Épp ezért mindenki megfoghatatlannak találta, hogy egyetlen fiát, Istvánt a katonai pályára adta. Huszárnak. Ez tudvalevő nem olesó mulatság. De Voják különösen belevásárolt a huszárságba. A fiu már hadnagy korában ugyancsak dobálta a pénzt. Az öreg rövid két év alatt háromszor fizette ki a hadnagy ur adósságát.

Aztán jótékony szünet következett. István vagy másfél esztendeig szolidul mulatozott beérte az apanázszzsal. De jól mondja a római filozofus Szeneka, hogy a szelidített vadállatnak nem szabad hinni. Mikor Voják István főhadnagy lett, ismét adósságokat kellett esinálni. Az öreg ismét az előtt a dilema előtt állott, hogy vagy kvietálni kell

Pontos kiszolgálás!

Az összes Őszi és Téli Ujdonságok megérkeztek!
Nagy választék hazai férfikelmékben, különlegességek férfinyakkendők,
Női gallér, szallag derékfűző egyedüli lerakata.

HEISLER FERENCZ és TÁRSA

Uri Női és férfi divat üzletében SZIGETVÁROTT.

Szabott árak!

is kivételesen és korlátolt mértékben engedélyezze.

Említettük fentebb, hogy kormányaink lehetőleg azon vannak, hogy közhivatalaink, azok is, a melyek nem állami hivatalok, szükségleteiket hazai gazdáknál, iparosoknál és kereskedőknél, hazai terményekből és iparcikkek-ből fedezzék.

Ennek leginkább célhoz vezető módja az lenne, ha az ország összes társasköréit a kormány hivatalosan figyelmeztetné a hazai iparnak legbehatóbb támogatására. Azonfelül újból kellene az ország összes tanintézetinél alkalmazott tanerőket utasítani, hogy a tanuló ifjúságot szigorúan figyelmeztessék a honi ipar támogatására, ifju korukban vésve lelkükbe, hogy a hazai ipar pártolása csak olyan hazafias kötelesség, mint a védelmi kötelesség teljesítése.

Ha ilyenképen az egész magyar társadalomnak vérebe megy majd át, mint legtermészetesebb kötelesség, a honi iparnak támogatása, akkor remélhető lesz, hogy belátható időn belül minden tekintetben versenyképes magyar iparról fogunk beszélhetni és hogy nemcsak politikai, nemesak, jogi hanem gazdasági értelemben is szólhatunk majd gazdasági önállóságunkról, amely megfelelő eszközökkel és némi hazafias áldozatkészséggel megteremthető akkor is, ha Ausztriához való gazdasági viszonyunk bármily jogi formán sarkal.

Apró megjegyzések.

Aki nálunk közpályán mozog, valami kis közéleti tevékenységet kifejt, ha hozzá még vagyona vagy jövedelme is van, az magát csalhatatlannak, minden dologban tekintélynek képzei, minden cselekedét helyesnek

a fiával, vagy kifizetni az adósságot.

Ez egyszer még az utóbbira szánta magát, de elhatározta, hogy utójára. Meg is mondta a fiának.

— Annak semmi értelme sincs, hogy keservesen szerzett vagyonomat oktalannul elprédáld. Ha meg nem becsülöd magadat, jöhetsz haza megyei őröknek.

Azzal haza utazott. Félévig rendesen ment a dolog, de aztán ismét prezentáltak neki néhány váltót. Az öreg nyugtalanul járt fel s alá szobájában. Félóra után döntött, aztán kiment a vasutra és elutazott Erdélybe, abba a városba, a hol a fia szolgált.

Inkognitó érkezett, s még az este telkeresett egy hirhedt örmény uszorást. Így szólt hozzá:

— Uram, akar ön rizikó nélkül készpénzben ezer forintot keresni.

A válasz igenlő volt. Még olyan uszorás nem termett, a ki hasonló ajánlatot ridegen visszautasított volna. Az öreg Voják kitett az asztalra huszezer forintot és így szólt:

— Ezt a pénzt aprónként kölcsön fogja adni Voják István főhadnagy urnak, a kinek mellesleg szólva, én vagyok az apja.

látja, ellenben minden más törekvést; minden ellenvéleményt suverén megvetéssel lenéz. A kritikát nem állhatja, hanem mindektől elismerést, dicsőítést, magasztalást vár és kíván. Ezért olyan szapora nálunk minden kis közéleti tevékenységért a jegyzőkönyvi köszönet, ezért olyan sok az olajba, ecetbe, vízbe festett arckép s ezért alakul annyiszor kolduló és hálálkodó deputáció s ez a magyarzata annak a vitának is, mely ennek az újságnak egy másik rovatában most is még folyik. Pedig ez a szokás, felfogás és irányzat oly nagy eilensége minden egészséges közszellemnek és fejlődésnek, hogy Eger nagynevű bíboros érseke is felemelte ellene intő szavát és mondotta ezeket a nagybölcsességű szavakat: . . . „én abban látom Magyarországnak bizonyos irányu hanyatlását, hogy nagyon labra kezd kapni a kölcsönös dicsőítésnek szükségérzete, a mi határozottan megteveszti az embereket a kötelességteljesítés útján. Mert a magasztalás, mint Kossuth Lajos mondotta, ott kezdődjék, a hol a kötelesség végződik. De mivel a kötelesség seholsem végződik, a magasztalásnak seholy sincs helye, akár Istenre vonatkoztatjuk a kötelességeinket, akár embertársainkra. Az istent szeretnünk kell teljes erőnkkel, minden akaratunkból; hát azután mi marad még hátra? ! És „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.“ Mérték ebben sincsen. Nagyon szeretném, ha szűkebb korlátok közé szorítatnák a magasztalásnak beteges szükségérzete, mely sok értelmi megvesztegetésnek a forrása.“

A Somogymegyei gazdasági egyesület a megye 17 községében háziiparra, okszerű gazdálkodásra, kertészkedésre és gyümölcstermelésre oktatja az ideitől folyamán a népet, a földmívelési miniszter pedig anyagilag segíti működésében. Szerencsés községek! Bárcsak megörtenék a segítő akció jelentőségét s mentől jobban hasznukra fordítanák a tanítást, ami anyagi és értelmi fejlődésüknek biztos alapja lehetne. Ma már sok község élvezzi és áldja hasznát az e fajta segítő

— Értem.

— Ugy kell intéznie a dolgot, hogy legalább hatvanezer forint áru váltót szerez tőle. Ha többet, annál jobb.

— Értem.

— A váltók természetesen az én tulajdonomat fogják képezni. Mihelyt átadja, azonnal leolvassok önnek ezer forintot készpénzben.

— Meglesz. . .

Mindezt hamarosan írásba foglalták, s az öreg Voják haza utazott. Számítása egyszerű logikus volt. Az uszorás egyszerre fogja a váltókat perelni, s akkor ő megjelenik s beváltja a váltókat a főhadnagy anyai örökségének terhére. Így abból megment negyvenezer forintot, aztán kvietáltatja a fiát, s otthon majd elbánik vele.

Egész nyugodtan várta a fejleményeket. Mintha üzletről lenne szó. Nem jó üzlet, de valant mégis meg lehet menteni a kárból.

— Félév múlva ismét megjelent az erdélyi helyőrségi városban az örmény uszorásnál.

— Hogy állunk? kérdezte.

— Rosszul, hangzott a savanyu válasz.

akciónak. Hogy a kertészkedés és gyümölcstermelés mily jelentékeny jövedelmi forrássá válhat, igazolhatja Kecskemét város példája, ahonnan az idén 60 vagon kajszin baracot, 8-10 vagon salátát ugyanannyi uborkát és óriás mennyiségű dinnyét, szőlőt szállítottak Budapestre, Bécsbe, Berlinbe. Nem lehet hát kicsinyelni a kertészkedés és gyümölcstermelés nagy jelentőségét. Hát mihozzánk elérkezik-e a népmenetségi akció? Nagy szüksége volna rá földművelő népünknek. Földje oly kevés, hogy a most szokásos gazdálkodással elég jövedelmet nem adhat. Nálunk igazán nagy haszna volna, ha kertészkedésre s gyümölcstermelésre lehetne kapadni a népet és szervezni lehetne az értékesítést. Itt azonban nem törődnek a nép sorsával. Más hol a pap, tanító, jegyző gazdasági vezetői is a népek. Nálunk a közigazgatásnak sejtelmé sincs róla, hogy a népgondozás első hivatása, a plébános hazónélvezetében levő papi birtokot nem a szegény horvátjainknak adtak bérbe, bár a napokban lefolyt kath. nagygyűlés is kimondta, hogy a lehetőségig kis gazdáknak adandó a papi vagyon bérbe, a tanítói kar pedig hivatalnok testület lett, mely ép oly kevéssé törődik a népjólét előmozdításával, mint a nagyszámu intelligenciának többi tagjai. Így aztán durvul, szegényedik a nép s rabjává lesz lassankint a pálinkának és szocializmusnak, ha csak a gazdasági egyesület segítő munkáját mielőbb ki nem terjeszti rája is. (g.K.)

H I R E K.

Pesti rigmusok. Az Angolok Pesten.

Good by! Good by! — kiáltom én most,
S „Good save the King“ ezt dudolom,
És ezzel tudadtam egészen
Az angol tudományomon.
Lordok, missek, ladyk, bocsanat.
Hogy brit szokásom ily sovány,
De hisz Magyarhon Angliától
Nagyon, nagyon távol van ám!

— Hogy érti ezt?

— Ugy hogy az ön fiának összesen öt-száz forintot tudtam kölcsön adni.

— És milyen váltót szerzett tőle?

— Ezer forintosat. Nem mertem többet kérni.

— Jól van csak várjunk.

De bizony hiába vártak. A főhadnagy félévig nem jelentkezett az uszorásnál. Mi lelte? kérdezte az uszorás aggodalommal eltelve.

Megtudta. A főhadnagy egy szegény leánynak udvarolt, s ez távol tartotta a zajosabb, költségesebb mulatságoktól. Ezt meg is írta az öreg Vojáknak. Így végezte levelét.

„Az ön fiával nem lehet semmire se menni. Képzeld, a váltó lejáratnál háromszáz forintot fizetett a zsoldjából.“

Az öreg Vojáknak megcsillant a szeme. Ismét elutazott erdélybe, ahol töviről-hegyire megtudta, hogy ki az a szegény leány a ki fia jellemét úgy átalakította.

Ugy intézte a dolgot, hogy a leánnyal négyszem között találkozott. Szegény árva leány volt, ki zongoraleckékből élt.

— Kisasszony, mondotta, a leányom zongoraleckét óhajt önnél venni.

Ti vendégjárom nyurga brittek,
Most láthatjátok untaian,
Hogy Magyarország Angliától
Valóban nagyon messze van.
De míg e távol bennetek csak
Duzzasztja az önérzetet,
Ránk, Magyarokra ez a távol
Csupán lehangolás lehet.

Mert váltig hasztalan dicsértek
Bennünket agyba-főbe itt,
S hiába tapsoltok minékünk,
Látván e hon szépségeit, —
— Tudjuk, hogy a fényen keresztül
Látjátok jól az árnyakat,
Látjátok szívünk rejtekében,
Hogy fájó könyre köny fakad.

Szülöttei szép Angliának,
Nagyon jól tudjátok ti rég,
Hogy egy ország üdvéhez ékes
Paloták sora nem elég.
S mi éreztük, ha bus szemekkel
Csodáltuk szép hazátokat,
Hogy csak oly ország boldogulhat,
A mely független és szabad!

Fenő.

— **Haza hozzák Rákóczi hamvait.** A miniszterelnök átiratban értesítette a főváros polgármesterét, hogy II. Rákóczi Ferenc fejedelem és Thököly hamvait a jövő hó 28-án hozzák Budapestre, ahol estig lesz, aztán leszállítják Kassára, illetve Késmárkra.

— **Szent Mihály.** Szombaton volt szent Mihály napja, amely az ős beköszöntét jelenti. E naptól kezdve este 7 órakor és reggel 5 órakor harangoznak.

— **Kossuth és Széchenyi-szobor Csokonyán.** Nagy ünnepségre készülődik a somogyi Csokonya község. A jövő hó 14-én leleplezik le ott Kossuth Lajos és Széchenyi István gróf szobrát. Előbb a Széchenyi-szobrot leleplezik le, melynél az ünnepi beszédet Szalóky Dániel tanító fogja tartani. Utána a Kossuth-szobor leleplezésénél Arany Bálint tanító tartja az ünnepi beszédet. A leleplezést bankett követi. A leleplezési ünnepségen Kossuth Ferenc kereskedelemügyi miniszter s több országgyűlési képviselő is meg fog jelenni.

— **Eljegyzés.** Vasskó Árpád szab, szt. királyi körjegyző eljegyezte Poszek Arauka kisasszonyt Pécsről. Gratulálunk.

— Kérem.
— De nekem egy kis skrupulusom van.
— Mi az?
— Azt hallottam, hogy önnek egy fess főhadnagy udvarol.

— Bocsanatot kérek, mondotta a leány energikusan, ahoz senkinek semmi köze, s ha ön kételkedik tisztességemben...

— Isten ments! De a világ, tetszik tudni, a világ. Egész más, ha az a főhadnagy a völgyéne lenne...

— Nem lehet...

— Miért?

— Rögtön.

— Bizonyos abban?

— Egész bizonyos.

Az öreg zsebébe nyult, s kiolvasott az asztalra huszonnégyezer forintot.

— Nohát itt a kauczió, tessék hozzá menni!

A leány arca hirtelen elpirult. Nem tudta elképzelni hirtelen, hogy mi történt. Az első impulzusnak engedve, sértődötten

— **Jom-kippur.** Izraelita polgártársaink legnagyobb ünnepe az engesztelés napja tegnap volt. E napon böjtben és ájtatosságban vezekel a zsidó felekezet minden hithű tagja. A bűnbánás napja kegyeletes nagy ünnepe az izraelitáknak. Szigetvár és vidéke izraelitái e napon zsufozásig megtöltötték a helybeli díszes zsinagógát és ájtatoskodtak.

— **Elhunyt gör. keleti esperes piébános.** Bolyarits Szvetozár gör. keleti esperes-plébános, volt ungvári táborigazgató, Pécs és Szigetvár adminisztrátora, életének 57-ik évében Batastéken meghalt.

— **Az őszi sorozás.** A sorozás október 10-ikétől november 30-ikáig tart s a besorozottak december 31-én fogják bevonulni. A miniszteri rendelet némiképpen módosítja a sorozási eljárást, mert elrendeli, hogy egy nagyközségekből való katonakötelezettek egy-szerre sorozzák be, a kisközségekből valókat pedig kisközségekenként vizsgálja meg a sorozó bizottság. Újítás az is, hogy az egyévi önkéntesjelöltek külön csoportban s ahol csak lehetséges, a többi katonakötelesektől elkülönítve vizsgálandók meg.

— **Járási számvevők kinevezése Somogyban.** A pénzügyminiszter Somogyvármegye területére nézve a csurgói járásba Laposi Hegedüs Zoltán kolozsvári számtisztet, az igaliba Schmidt Rezső sepsiszentgyörgyi sz. tisztet, a marezaliba Konecskó István rimaszombati számtisztet, a szigetvári Pillepich János satorajaujhelyi számtisztet, a tabiba Simon Gyula ipolysági állami végrehajtót, a baresiba Révész Jenő áll. gyermekmenhelyi tisztviselőt, a longyeltóiba Tari János kaposvári számgyakornokot, a nagygyakornokot, és a kaposvári járásba Izsák Lajos erdődi számellenőrt nevezte ki. Kinevezettek működésüket október első napjával már meg is kezdik.

— **Nem az ujbór hatása miatt,** de azért, mert régi haragosa Denesházi József istvándi szőlőcsozó Gergő Ferenc polgárnak, azért állta útját a napokban a szőlőben és földhöz vágta s ütlegelte. De Gergő sem volt rest, hanem elővette a bicskát és megszurkálta támadóját. Mint az orvosi láttelestől tudjuk, egyik sem panaszkozhatik, mert mindketten alaposan helybenhagyták egymást. Szóval most kvittek.

— **Hó és fagy.** Az ország minden vidékéről ma újabb hóviharokat és nagy fagykárokat jelentenek.

mondotta.

— Uram, önnek nincs joga...

— Az öreg közbe vágott...

— Kérem, kérem, semmi sértegetés.

Ilyen közeli rokonok között...

— Közeli rokonok?

— No igen, én vagyok tudnillik az István apja.

Még az este az öreg Voják leszámolt az örmény uzsorással.

— Önnek alku szerint összesen ötven forint jár.

— De kérem...

— Ja miért nem ügyeskedett?

Az uzsorás zsebre vágta az ötven forintot és szomorúan rázta a fejét.

— Nem mennek az üzletek, sehogysem mennek...

— **Harmínkilencezer nyolcszáz korona aszfaltért.** Azt hinné az ember, hogy valami nagy városban készült a fenti összegű aszfaltos ut, pedig dehogy is. — Bizony t. olvasóm az itt készült nálunk Szigetváron. És ebben az évben keresett ennyit a mi kis pátriánkban a „Magyar aszfalt részvény társaság“ daczára annak, hogy szegény a community. Különb dicséretre méltó a háztulajdonosok ezen áldozat készsége — de az igazat megvalva sok szegény mégis meg-sínyli ezt a divatos—de jó utat.

— **Körorvosok államosítása.** A belügyminisztertől sürgős megkeresés érkezett Somogyvármegye alispánjához, mely szerint 10 nap alatt terjesszék fel a megyében működő körorvosok neveit, működési körüket, továbbá fizetésük és uti átalányuk összegét. Ez azért vált szükségessé, mert komoly tanácskozások folynak a körorvosi állások államosítása ügyében.

— **Puska helyett gabona.** A baresi esendőrség a héten adóalól elvont lőfegyverek után, kutatott Horváth (Bence) István, Simotics Imre, Orgován József baresi és Vörös Ferenc pálfalusi lakosoknál. Ez alkalommal azonban más leletre akadtak a esendőrök a szegény napszámosoknál, még pedig Horváthnál 200kgr. búzát, 64kgr. tengerit, Simoticsnál 55 kgr. tengerit, Orgovánnál 75 kgr. búzát és Vörösnél 65 kgr. búzát találtak. Kikérdezték az atyafikat, hol vették a gabonát? — Mire hosszas vallatás után beismerték, hogy ők König és Strasser ezé baresi raktárában mint napszámosok vannak alkalmazva és a magtáros tudta nélkül, mindennap mikor hazamentek, zsebjüket és tarisznyájukat gabonával megrakták. Ebből is látjuk, hogy sok kiesi sokra megy, még ha lopásból ered is — de az is igaz, hogy addig jár a korszó a kutra míg eltörik.

— **Szüreti mulatság.** A róm. kath. leányegyletnek vasárnap este a vasúti vendéglőben tartott szüreti mulatsága általában véve sikerültnek mondható. Bővebb referátát a mulatságról nem küldtek be hozzánk.

— **A szigetvári róm. kath. kántori állásra** tegnapig összesen 12 pályázati kérvény érkezett az előjárásához. Eddig a következők pályáztak: Hutira Victor, Kula. — Pál Venczel, Gyergyó szt. Miklós. — Willi Rezső, Magyarkanizsa. — Ördögh Gyula Kézdivásárhely. — Dudás Géza Kolozsvár. — Csizsér Pető Csikvárdótfalva. — Almásy Pál Kiskun Dorozsma. — Szemler János Okorvölgy. — Döry Ernő Apostag. — Márton Kálmán Dombóvár. — Bükki Kálmán Szolnok és Mosonyi Ferenc Somberekéről. A pályázatok a mai napig voltak beadhatók.

— **Az áruló gomb.** Sikerült fogást csinált a lakócsai esendőrség a héten. Ugyanis Balázs József, Illés József és Papp Szekeres József drávafoki lakosok éjnek idején öreg Sandó József pajtájából mintegy 3 métermáza gabonát elloptak és azt Nemes Nagy János ismert orgazdához szállították. Az eset úgy derült ki, hogy Sandó pajtájában, hol a lopás történt egy kabát gombot találtak. Ez a gomb vezette nyomra a esendőröket, mert Balázs kabátjáról hiányzott és egyezett a többivel. Természetesen a tagadás mit sem használt ezek után, hanem be is vallottak mindent a tettesek, kiket lopásért és orgazdaságért feljelentettek.

— **Az új adótörvény.** A kormány tudvalevőleg programjába vette, hogy az adótörvényt reformálni fogja. Most, mint hivatalosan jelentik, *Wekerle* Sándor pénzügyminiszter egy új adótörvényen dolgozik.

— **Összedől a városháza.** Nagy ribilliót és ijedséget keltett a városháza épületében az, hogy *Oscodál* Gusztáv kereskedő üzletének egyrésztében a boltozat veszedelmesen megrepedt és bodóléssal fenyeget. A repedés éppen a városi pénztári iroda alatt van. A hivatalnokok alig mernék már bemenni, mert attól félnek, hogy egy szép napon rájuk dől az egész rozoga alkotmány. Éppen ezért már életüket is biztosították és minden reggel fájó szívvel bucsuznak el családjaiktól, mert nem tudják, hogy déiben viszontlátják-e ismét kedves hozzátartozóikat. Miután ilyen veszélynek és kétségbeesésnek annyi embert nem szabad kitenni, ennél fogva és az igazat megvallva, most már actualis kérdéssé vált a düledék városháza építésének kérdése. Miut tudjuk e tárgyban az előjáróság legközelebb előterjesztést fog tenni a képviselőtestületnek.

— **Uj politikai párt.** A magyarországi keresztény szociálisták kongresszusán tárgyalták azon indítványt, hogy mondja ki a kongresszus, hogy szükségét látja egy radikális ker. szociálista párt alakításának. Hosszabb eszmecsere után a kongresszus nagy többséggel kimondta, hogy a radikális keresztény szociálista pártot megalkotja.

— **Tolvaj cseléd.** Amint meglátott, azt nem hagyta ott, ha mindjárt a másé is volt, *Szabó* Juli cselédleány, ki *Vikár* Árpád magyarladi ev. ref. lelkésznel szolgált. Ez az enyveskező hajadon nem csak a gazdájától, de két másik cselédársától is nagyobb mennyiségű ruhaneműt lopott. A csendőrök azonban visszaszerezték tőle és feljelentették az ügyészségnél.

— **Vásári forgalom.** A Szt. Mihály napi országos vásáron felhajtott szarvasmarha 869 — ló 1778. Összesen 2647. Eladott szarvasmarha 569 ló 308 összesen 877 drb. jószág. A másnapi kirakódó vásár is meglehetősen volt.

— **Születés — házasság és halálozás.** A lefolyt szeptember hónapról a szigetvári anyakönyvi hivatal a következő jelentést adta ki: *Született* 11 fiú, 5 leány, összesen 16. *Házasságkötés* szeptemberben: *Szilágyi* István ref. Stéger Hermin rk. Pálffy Károly ref. Kovács Ilka rk. *Elhunytak* Nyary Erzs 15 éves, Partinger Katicza 2 hónapos, Kuti István 61 éves (kórh.) Háiszler Ferencné Turbéli Teréz 28 éves, Horváth Ferencné Kondor Anna 67 éves (kórh.) Zdelár Mari 8 hónapos, öz. Frank Mihályné Czár Teréz 60 éves (kórh.), Kovács József 71 éves (kórh.) Horváth Erzs 2 napos (kórh.), Fried Ede halvaszületett leánya, Kovács Eszter 60 éves (kórh.), öz. Kovács Andrásné Czigelédi Anna 45 éves, Garzon István 71 éves (kórh.), Schaller József 58 éves, Orsos Anna 85 éves, Takács Lászlóné Tóth Julia 26 éves (kórház). Összesen 16.

— **Véres verekedés a dióért.** Ifj. *Kaszás* Ferenc helybeli lakos jelentette az örsön, hogy f. hó 23-án délután szülei öreg *Kaszás* Ferenc és neje, kik *Herczeg* József és nejével egy bérházban laknak, a diófa termésén nem tudván megosztani, — összevesztek. Ő a nagy lármára a szomszédból

átment, amikor látta, hogy *Herczeg* az ő édesanyját föltaszította, erre neki ugrott és torkon ragadta, de *Herczeg* a szobába menekült és őt is magával vonszolta. Ezt látta *Herczegné*, férje segítségére sietett, mert azt hitte, hogy *Kaszás* megfojtja az urát és egy hosszú konyha késsel ballábát keresztül szurta ifju *Kaszásnak*, ki súlyos sérülést szenvedett. Az eset a bíróság elé került.

— **Főlemelt kamatláb.** Budapestről jelentik: Az Osztrák-Magyar Bank főtanácsa legutóbbi ülésen elhatározta, hogy a kamatlábat egy fél százalékkal főlemeli.

— **Drágaság.** Ezzel a címmel bátran állandó rovatot lehetne nyitni. Ma egyik, holnap a másik, közszükségleti cikkünknek szökik fel az ára. És ha még csak esztendőben egyszer történnek ez meg egy-egy áruval. De nem úgy van. Némely áru ez évben már másodszer, harmadszor csinál szökő ugrást a közönség zsebére, ami pedig ma sem teltebb, mint ezelőtt. A kereseti viszonyok nem hogy javulnának, de kevesbednek. Mindenkitől az lehet hallani, hogy a megélhetési viszonyok súlyosbodnak és ezzel a gyárak nem sokat törődnek. A munkásmozgalmakkal indokolják meg a gyárosok és akár igaz a kifogás, akár nem, egy bizonyos és pedig az, hogy a jó közönség issza meg a levét. Ma ez, holnap ismét más drágul meg. — Vajjon hová jutunk, ha ez így megy nap nap után?

A helyi telefon.

A közönség figyelmébe.

A helyi távbeszélő központ a belföldi helyközi (interurban) forgalomba bevonatott. A távbeszélőt a kir. posta hivatalban nem előfizetők is igénybe vehetik, ha a szabályszerű díjat lefizetik.

A beszélgetés díja nem előfizetőknek:

- a) a városi előfizetőkkel — 20 fillér
- b) a környékbe 1 korona
- c) a helyközi (ország.) forgalomban 2 kor.

A környékbeli hálózathoz tartoznak:

Pécs, Szigetvár, Komló, Pécsvárad, Bar. Szt. Lőrincz, Bar. Baksa, Bar. Selye, és Siklós telefon központok és az ezekkel összekapcsolott előfizetők.

Más városban lakó nem előfizetőkkel is lehet távbeszélőn beszélni, ha ezek előzőleg (meg határozott időre) meghívhatnak az ottani távbeszélő hivatalba.

Ez történhetik:

- 1.) levél vagy távirat útján,
- 2.) a távbeszélő hivatalok közvetítésével. Ennek díja a környékbe 40 fillér az országos forgalomban 1 korona.

NYILT-TÉR.

Ezen rovat alatt közlöttéért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

Viszonyválasz Duchon Ödön urnak a „Délsomogy” 39-ik számában Caesari hangon megjelent és magyarutczai nyelven írott epés válaszára.

A Délsomogy 38-ik számában „egy várutczai lakós” aláírással megjelent cikk írója én vagyok. Sietek készséggel kijelenteni *Duchon* Ödön urnak, hogy van bennem anynyi morális erő, hogy e cikk tartalmaért a felelősséget vállaljam; phisikai erőm korommal járó gyengeségnél fogva kevés ugyan, de hát én valóban nem értem, minék ide a phisikai erő?

Nem tartottam szükségesnek, hogy a kérdéses cikket névaláírásommal ellássam, nem azért, hogy anonym kívántam maradni; hanem mert *Duchon* Ödön uron kívül ugyanis tudta mindenki, hogy a cikk írója én vagyok, madarat a tolláról lehetvén megismerni, nem azért — mert tisztába voltam azzal; hogy polgári származásu nevem a cikknek előkelőségét és érdekességét amugy sem kölcsönözhet, nem azért — mert tisztában voltam az iránt, hogy a cikkben foglalt igazságok a közérdeklődést amugy is felkeltik, mert kulforrása a „közvélemény” s végül nem azért — mert tudtam, hogy a cikk hatása így is elmaradhatatlan. Örömmel constatálom, hogy *Duchon* Ödön ur, valószínűleg e cikk hatása alatt már is kijelentette, hogy ő lesz az utolsó ezek után, ki a vízvezeték házába be fogja állítani. Gondom lesz rá, hogy se első, se utolsó ne lehessen.

Midőn a cikk szerzősséget vállalom, az abban foglaltak tartalmát ismétlem, s kijelentem e helyütt is, hogy mindazon urak kik Szigetvár jelen anyagi viszonyai mellett is a vízvezeték létesítését akarják, egytől-egyig önzők és könnyelmű hazard játékosok. — Készséggel elismerem, hogy üdvös lenne kényelmi és legyen, közegészségi szempontokból is annak létesítése, de kérdem mehet-e minden tüdőbeteg Abbáziába, és gyomorbeteg Karlsbadba? Bizony nem. Ezért Szigetvárott jelenben a vízvezeték létesítését akarni, egyszerűen nagyzási hóbort, ha meggondoljuk, hogy a vízvezetékcsőnek időnkint visszatérő eldugulása kiszámíthatatlan összegbe kerülne és hogy a könnyelmű vízpoecékolás miatt előbb-utóbb szükségessé váló csatornázás egy negyed millió koronát nyelne el. — Nem hagyom magam bombaszticus frázisokkal terrorizáltatni, nem adok sem mi más városok példájára, sem egyik másik gazdag ur — és ifiur sértegető véleményére, hanem minden törvényes eszközt felfogok használni, hogy a veszedelemtől és az adósságesinálástól városomat megmentssem. *Duchon* Ödön ur cikkében olvasott és városunkban dúló kanyaróról és vörhenyről én ugyan mit sem tudok, de az is bizonyos, hogy ezen indok egészen új előttem.

Szigetvár tudvalevőleg fejlődésének gyermekkorát éli. Egy nagyuri család kiapadhatatlan nemesszivüése s áldozatkészége folytán, nem különben *Olay* Lajos képviselőnknek a város ügyei körül tanúsított luzgó fáradozása következtében városunk az utolsó 15 év alatt többe fejlődött, mint a mult egész század alatt. Egyik középület- és kulturintézmény a másikat éri, jómódunkban? Asphaltíroztatunk ha tetszik, ha nem. — Aljunk meg egy kicsit, tegyünk a város erejét erősen igénybe vevő alkotások után egy pontot, s legyen a vízvezeték a jövő zenéje.

Tapasztaljuk az emberi életben is, hogy a gyermekek hirtelen nagy fejlődése legtöbbször korai halált okoz, félős; hogy így jár szeretett városunk is, a gyors fejlődés következtében, kifogy belőle a levegő, összes alkotásai problematikusvá válhatnak. Tehát „videant consules, ne quid respublica detrimenti capiat.”

Fentartom *Duchon* Ödön ur tagadásával szemben is, hogy a vízvezeték az ő dőlgetett ügye, közbelépése akasztotta meg városunknak már 2 évvel ezelőtt hozott határozatának végrehajtását, s hiszem nem fogja tagadni, hogy minden egyes hosszabb elutazása alkalmával gondoskodott arról, hogy a vízvezeték ügye távollétében le ne tárgyalassék. *Relata refero.*

Duchon Ödön ur sértegetései sem enyomet, sem a közönséget nem lepték meg, kifakadására elvoltam készülve, de a nagyközönség iránti köteles figyelemből nem követtem őt e téren. Elvoltam készülve mindenre, de hogy a multkori cikkemet a várutczai csatorna ügyének mistificálja, arra

Értesítés!

Az összes
őszi és téli
ujdonságok
nagy választékban
raktárra érkeztek.

DEUTSCH DÁVID FIA

divatáruházában

SZIGETVÁROTT.

Alma-eladás.

kézzel szedett
különbéle kiváló fajú
Alma eladó
I. oszt. métermázsája 32 kor.
II. oszt. „ „ 28 korona.
Tudakozódni lehet:
Nagy Károly

kaszár urnál
Szigetváron Kanizsai-ut 89-szám.

Makulatura-
papiros
tisztá és csomagolásra
alkalmas
olcsón eladó
a kiadóhivatalban.

MEGHIVÓ.

A Szigetvári Segélyegylet Szövetkezet
t. cz. tagtársai

az 1906. évi Október hó 7-én
d. e. 9 órakor saját helyiségében tartandó

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLESRE

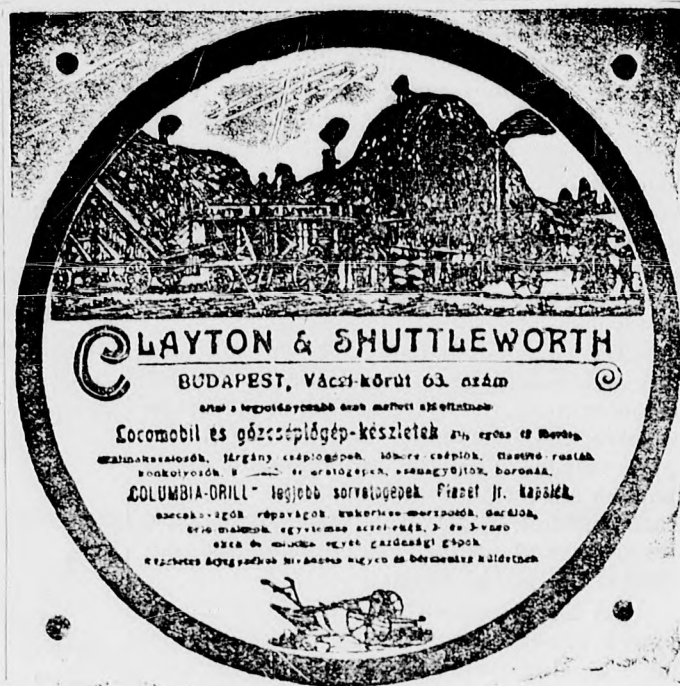
tisztelettel meghívotnak.

Ezen rendkívüli közgyűlés tárgyát képezi:

Az alapszabályok módosítása.

Szigetvár. 1906. szeptember hó 11-én.

Az igazgatóság.

Hirdessünk a „Délsomogy“-ban!

- A ki valamit venni,
- A ki valamit eladni akar.
- A kinek kiadó lakása van.
- A ki valamit bérbe óhajt venni.
- A kinek személyzetre van szüksége.
- A ki állást vagy alkalmazást keres.

Az hirdesen a „Délsomogy“-ban

mert ez által leghamarabb czélt ér.

Különösen felhívjuk kereskedőink és iparosaink figyelmét lapunk
hirdetési rovatára.

Hirdetéseket jutányos árért vesz fel a kiadóhivatal.